Дуже давно в одній маленькій спекотній країні, де все було старим, жила собі принцеса Цинамон. Її очі-перлини були надзвичайно гарними, але незрячими. Вона бачила світ кольору перлини: біло-рожевий із тьмяним полиском.

Цинамон не говорила.

Будь-кому, хто навчить Цинамон говорити, її батько та матір, Раджа і Рані, пообіцяли кімнату в палаці, сад невисоких мангових дерев, емалевий портрет тітки Рані й зеленого папугу.

З одного боку країну оточували гори, з іншого — непрохідні джунглі, тому лише зрідка приходили люди, щоб навчити Цинамон говорити. Але вони все ж приходили. Жили в кімнаті й вирощували манговий сад, і годували папугу, і милувалися портретом тітки Рані (чия краса була знана у свій час, хоча вік і розчарування зіпсували її), але врешті йшли геть розчаровані, проклинаючи мовчазну дівчинку.

Одного дня до палацу прийшов тигр, чорно-помаранчевий нічний кошмар, великий і лютий. Він ішов, як бог — так ходять тигри. Люди злякалися.

— Боятися нічого, — сказав Раджа. — Дуже мало тигрів їдять людей.

— Але я їм, — сказав тигр.

Це вразило людей і ще більше злякало.

— Ти міг збрехати, — сказав Раджа.

— Міг, — відповів тигр, — але не збрехав. Я тут, аби навчити людське дитинча говорити.

Раджа порадився з Рані, і, незважаючи на поради тітки Рані, яка вважала, що тварину треба гнати з міста мітлами і дрючками, тигру показали кімнату в палаці та манговий сад і дали емалевий портрет. Йому б навіть дали папугу, якби той з криками не злетів на дах і не відмовився спускатися.

Цинамон привели до кімнати тигра.

"Була собі дівчина з Риги — скрикнув папуга з високої балки. — Поїхала верхи на тигрі. Прийшов звір додому, а леді — у ньому. Така ось поїздка на тигрі".

(Хоча, зважаючи на історичну та літературну точність, мушу наголосити, що насправді папуга цитував інший вірш — давніший і трохи довший, але загалом зі схожим змістом).

— От, — сказала тітка Рані, — навіть пташка знає.

— Лишіть мене з дівчиною, — сказав тигр.

Знехотя Раджа, і Рані, і тітка Рані, і слуги залишили звіра з Цинамон. Вона запустила пальці у його хутро і відчула гарячий подих в обличчя.

Тигр узяв Цинамон за руку.

— Біль, — сказав тигр і запустив гострий, мов ніж, кіготь у руку Цинамон. Він проштрикнув її м'яку смагляву шкіру, й на долоні виступила крапля яскравої крові.

Цинамон заплакала.

— Страх, — сказав тигр і став гарчати. Вій почав муркотіти ледь чутно, потім — як далекий вулкан, нарешті загарчав так голосно, що стіни палацу здригнулись.

Цинамон затремтіла.

— Любов, — сказав тигр і своїм шорстким червоним язиком злизав кров з долоні Цинамон і лизнув її м'яке смагляве обличчя.

— Любов? — нерозбірливо прошепотіла Цинамон.

Тигр відкрив пащу і вишкірився, як голодний бог. Так роблять тигри.

Того дня місяць був уповні.

Був ясний ранок, коли дитина і тигр вийшли з кімнати разом. Грали цимбали, співали яскраві птахи, й Цинамон із тигром йшли до Рані і Раджа, які сиділи у тронній залі в оточенні слуг, котрі обмахували їх пальмовим гіллям. Тітка Рані сиділа в кутку і пила чай із незадоволеним виглядом.

— Вона вже може говорити? — запитала Рані.

— Чому ви не запитаєте в неї? — прогарчав тигр.

— Ти можеш говорити? — запитав Раджа у Цинамон.

Дівчина кивнула.

— Хм, — гмукнула тітка Рані. — Вона може говорити не більше, ніж облизати свою спину.

— Тш! — сказав Раджа тітці Рані.

— Я можу говорити, — сказала Цинамон. — Я думаю, я завжди могла.

— Чому ж ти тоді мовчала? — спитала мати.

— Вона й зараз не говорить, — пробурмотіла тітка Рані, трясучи пальцем, схожим на палицю. — Це тигр говорить за неї.

— Хтось може примусити цю жінку замовкнути? — запитав Раджа.

— Легше змусити їх говорити, ніж мовчати, — сказав тигр, поклавши край цій розмові.

І Цинамон сказала:

— Чому ні? Бо мені нічого було сказати.

— А тепер? — запитав батько.

— А тепер тигр розповів мені про джуглі, про базікання мавп і запах світанку, і смак місячного світла, і шум крил фламінго, коли зграя здіймається в повітря, — сказала вона. — І ось, що я хочу сказати: я іду разом з тигром.

— Ти не можеш цього зробити, — сказав Раджа. — Я забороняю.

— Складно, — сказала Цинамон, — заборонити тигрові щось, що він хоче.

І Раджа й Рані, трохи подумавши, погодились, що це так.

— І, крім того, — сказала Рані, — вона там точно буде щасливішою.

— А що ж робити з кімнатою в палаці? І манговим гаєм? І папугою? І портретом старенької тітки Рані? — запитав Раджа, який завжди бачив практичний бік справи.

— Віддайте їх людям, — сказав тигр.

Тож було оголошено, що городяни віднині є гордими власниками папуги, портрета, мангового гаю і що принцеса Цинамон може говорити, але залишає їх ненадовго, їдучи здобувати освіту.

Натовп зібрався на міській площі, невдовзі двері палацу відчинилися, і звідти вийшов тигр з дівчинкою. Тигр повільно йшов крізь натовп, а на його спині сиділа дівчинка і міцно трималася за хутро. Скоро їх обох проковтнули джунглі. Так ідуть тигри.

Тож зрештою нікого не з'їли. А що стосується старенької тітки Рані, то пам'ять про неї поступово замінив портрет на міській площі, на якому вона назавжди залишилася гарною і молодою.